

Hart voor een
geestelijk gezond
Zuid-Limburg

mondriaan

magazine

Centraal
Intensieve
Hulp Thuis:
elf talenten,
één team

Een nieuwe
omgeving
prikkelt mijn
nieuwsgierigheid

Paul Teunissen

Uitgave juni 2025 | nummer 7

inhoud

Colofon

Mondriaan Magazine is een uitgave van Mondriaan (www.mondriaan.eu). Het magazine is primair bedoeld voor onze medewerkers en vrijwilligers, daarnaast voor onze samenwerkingspartners en iedereen die geïnteresseerd is in de geestelijke gezondheidszorg.

(Eind)redactie
Stafdienst Marketing
en Communicatie

Tekst
Bas Poell
Lieke Rijkx
Stafdienst Marketing
en Communicatie

Fotografie
Nadine van Mierlo
Stafdienst Marketing
en Communicatie

Vormgeving
Ivana Bouwman

Cartoon
Geert van der Elburg

Uitgave
juni 2025

Contact
communicatie@mondriaan.eu
088 506 69 80

Mondriaan is een grote organisatie voor geestelijke gezondheidszorg in Zuid-Limburg. We hebben speciale behandelprogramma's voor kinderen, jeugdigen, volwassenen en ouderen met psychische of psychiatrische klachten en voor mensen met verslavingsproblemen. Daarnaast biedt Mondriaan forensische psychiatrie. En we bieden preventie in de vorm van cursussen, (zelfhulp)trainingen en voorlichting.

Leer van elkaar en blijf jezelf verwonderen

Met 2.400 collega's en vrijwilligers, verdeeld over ruim veertig locaties in Zuid-Limburg zal het niemand verbazen: Mondriaan barst van het talent. Of je nou werkt in de zorg, het management, de financiële administratie, beveiliging of op het secretariaat: elke medewerker is op z'n eigen, unieke manier van waarde voor onze organisatie.

Deze zevende editie van Mondriaan Magazine biedt een podium voor talent in de breedste zin van het woord.

Kijkend naar de transitie die we binnen Mondriaan in gang hebben gezet, is het belangrijk dat we ons bewust zijn van ons vakmanschap. Dat we weten wat ons talent is, welke dromen we als professional najagen en voor welke opdracht we samen staan. Alleen door het beste in onszelf en elkaar naar boven te halen, houden we de zorg in deze regio voor iedereen toegankelijk, betaalbaar en op hoog niveau.

Zoals gezegd, heeft talent vele gezichten. En zo zijn er ook verschillende manieren om talent te ontwikkelen. Dat begint bij jezelf. De enige manier om te groeien in je vak, is door zelf de verantwoordelijkheid te nemen voor je eigen loopbaan. In mijn carrière als bestuurder heb ik dat ook gedaan. Er is me niks komen aanwaaien, ik heb zelf het initiatief genomen voor de carrière stappen die ik heb gezet. En dat kan ik iedereen aanbevelen. Houd de regie over je eigen ontwikkeling. Verruim je blik. Ga in gesprek met collega's, binnen je team, maar ook daarbuiten. Oftewel: leer van elkaar en blijf jezelf verwonderen.

Natuurlijk hoeft je jouw stip op de horizon niet in je eentje uit te vinden. Binnen Mondriaan zijn er diverse faciliteiten die je helpen om je talent te ontwikkelen. Denk aan ons mobiliteitsloket met een gevarieerd aanbod van trainingen en opleidingen. Loopbaancoaches. Een talentenpool. Deze faciliteiten zijn er niet voor niets, dus maak er gebruik van. Want talent ontwikkelen we samen binnen Mondriaan.

Veel leesplezier!

#ikbenjeanpaul

*Jean-Paul Essers
Voorzitter raad van bestuur
Mondriaan*

4 centraal

Talenten

10 op recept

11 open

Wesley van Kempen

14 moed

Feite Hofman

19 portretten

Mondriaan gaat
voor duurzaam

25 basoplocatie

Het Daghospitaal

26 vizier op veiligheid

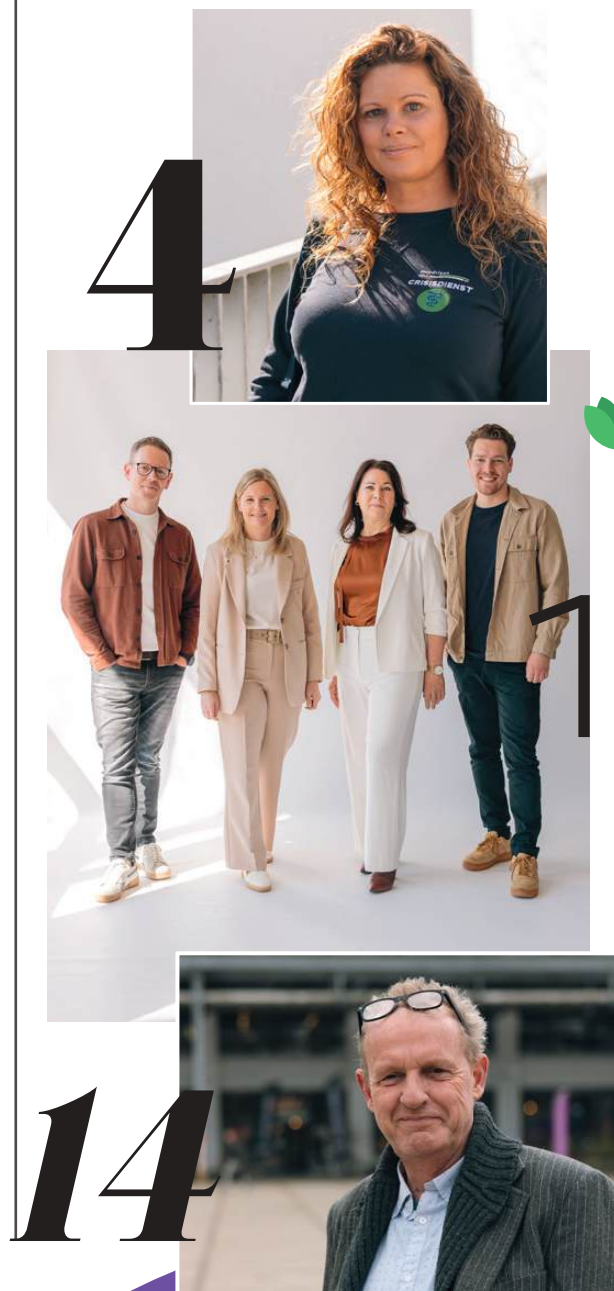
Krachten bundelen

32 samenwerken

Project Orion - Sevagram

36 'n leven lang leren

Paul Teunissen

14

Volg [mondriaanggz](#) op

Intensieve Hulp Thuis:
elf talenten, één team

Niets zó dankbaar als de patiënt in crisis weer in z'n kracht zetten

Het team Intensieve Hulp Thuis (IHT) van Mondriaan helpt mensen die in een mentale crisis zijn beland om in hun eigen vertrouwde omgeving te herstellen. Door intensieve, gespecialiseerde ggz-zorg aan huis krijgen deze volwassen patiënten weer grip op hun leven, waardoor een opname verkort of voorkomen kan worden. De kracht van het IHT-team is de optelsom van elf talenten. Zorgprofessionals met hun eigen expertise, verbonden door hetzelfde doel: mentaal kwetsbare inwoners van Zuid-Limburg weer in hun kracht zetten.

Dé crisispatiënt bestaat niet, weet verpleegkundig specialist ggz en regiebehandelaar Jolanda Herffs uit ervaring. “Ieder mens heeft zijn verhaal en dus kunnen er legio redenen zijn waarom iemand de controle over het leven verliest.” Jolanda herinnert zich een jonge moeder die vanuit de psychiatrische kliniek werd overdragen aan het IHT-team. “Zij had geen ggz-verleden, maar was na de bevalling in een zware depressie beland. Deze vrouw kampte met dwangmatige

gedachten en was bang dat ze zichzelf of haar baby iets aan zou doen. Inmiddels gaat het weer veel beter met haar. Mede dankzij exposure-therapie heeft deze moeder het vertrouwen in zichzelf hervonden en staat ze steviger in het leven.”

TALENTEN GEBUNDELD

Het is een van de vele succesverhalen van het team Intensieve Hulp Thuis, een volwaardig, niet meer weg te denken onderdeel van de Spoedzorg van Mondriaan. Zeven verpleegkundigen, twee sociaal psychiatrisch verpleegkundigen (spv'ers), een verpleegkundig specialist en een psychiater bundelen in dit team hun talent en ruime expertise in de crisiszorg. Omdat zij volgens hetzelfde, landelijke IHT-model werken en alle patiënten gezamenlijk bespreken, weten zij exact wat er moet gebeuren en wat ze van elkaar kunnen verwachten. De missie van het IHT-team is helder. “Door patiënten in een mentale crisis thuis snel en adequaat te helpen, kunnen we een klinische opname voorkomen of verkorten. Dat is voor de patiënt prettig en komt het herstel alleen maar ten goede”, zo verwoordt IHT-verpleegkundige Sarah Serretti dat gezamenlijke doel.

In een tijd van groeiende wachtlijsten en steeds complexere casussen was een professionalisering van de IHT-zorg hard nodig. Steeds meer verwijzers doen tegenwoordig een beroep op de intensieve, gespecialiseerde thuiszorg van Mondriaan. Patiënten worden bijvoorbeeld intern verwezen vanuit de kliniek, het FACT-team, de crisisdienst of High Intensive Care (HIC). Maar ook door ggz-instellingen buiten Mondriaan. ➤

“Ieder mens heeft zijn verhaal en dus kunnen er legio redenen zijn waarom iemand de controle over het leven verliest.”

#ikbenjolanda

Daarnaast verwijzen steeds meer huisartsen hun patiënten in crisissituaties voor een zorginschatting en behandeling naar IHT.

Voor veel patiënten is een intensieve behandeling aan huis, gecombineerd met een zinvolle dagbesteding, bovendien aantrekkelijker dan een vrijwillige opname in een ggz-kliniek.

REGIE IN EIGEN HAND

‘Thuis behandelen als het kan, opnemen als het écht moet’, zo luidt het motto van het IHT-team. “Dat begint altijd met een persoonlijk gesprek. Daarin bepalen we samen met de patiënt en zijn naasten het doel van de behandeling en bekijken we welke zorg en begeleiding nodig zijn voor het herstel. De doelen en daarbij behorende interventies leggen we vast in een signalerings-, behandel- en begeleidingsplan. Denk hierbij aan het

*“Zelfregie
is heel belangrijk.
We willen
voorkomen
dat de patiënt
afhankelijk van
ons wordt.”*

aanbrengen van rust en structuur. Het leren van vaardigheden om de crisis beheersbaar te houden. Het vergroten van het sociale netwerk. Of gerichte begeleiding bij medicatie”, vertelt Jolanda, die samen met de psychiater en de spv'ers de diagnose stelt en de regie voert over de behandeling.

Verpleegkundige Sarah vult aan: “Patiënten met een depressie zijn vooral gebaat bij structuur. Een vast dagritme. Op tijd opstaan, jezelf verzorgen, je boterhammen smeren. Een goede start 's ochtends is cruciaal voor het verdere verloop van de dag.

Het is prachtig om te zien welke stappen patiënten maken. Hoe ze weer in hun kracht komen en hoe dankbaar ze daarvoor zijn.

#ikbensarah

Wanneer mensen angstig en daardoor sterk afhankelijk zijn van anderen, is de behandeling erop gericht om de angst onder ogen te komen en steeds meer dingen zelf te doen. Dat bevordert het vertrouwen en herstel. Jolanda knikt instemmend. “Zelfregie is heel belangrijk. We willen voorkomen dat de patiënt afhankelijk van ons wordt. Dat doen we door mensen zelf na te laten denken. Als de patiënt zegt ‘Ik weet niet hoe ik dat moet doen’, vraag ik ‘Hoe zou jij het graag willen doen en wat heb je daarvoor nodig?’”

VIZIER OP HET GEZIN

Om mensen te activeren en structuur te bieden, werkt het IHT-team nauw samen met het Daghospitaal in Heerlen en Maastricht. Patiënten vinden hier de regelmaat, ontspanning en professionele begeleiding die nodig zijn om het heft weer met vertrouwen in eigen hand te nemen. ➤

Mette Konings, psychiater

“Als ik de teamkamer van IHT binnenloop, word ik meteen vrolijk. De collega's zijn enthousiast en positief ingesteld. Bij een nieuwe aanmelding denken we ‘Wat kunnen we voor deze persoon betekenen?’ in plaats van ‘Wat doen we niet binnen dit zorgprogramma?’ We overleggen laagdrempelig met andere collega's en volgen klinische lessen om onze zorg verder te verbeteren en verbreden. Ik hoop dat ons enthousiasme en onze positieve houding doorstralen in de behandeling van onze patiënten.”

#ikbenmette

Zoë Herben, sociaal psychiatrisch verpleegkundige

“Vooral de sfeer in het team maakt mijn werk binnen de IHT zo leuk. We kunnen bij elkaar terecht om ervaringen uit te wisselen en feedback te geven. Vaak gaat dit gepaard met een gezonde dosis humor. Wat mijn werk interessant maakt, is dat ik als spv'er intensief betrokken ben bij patiënten. In korte tijd probeer ik een zo compleet mogelijk beeld te krijgen van de situatie en alles wat daarbij hoort. Samen proberen we een verandering in gang te zetten waar de patiënt na de IHT mee verder kan. Doordat je bij mensen thuiskomt, vraagt dat een groot aanpassingsvermogen en flexibiliteit. Je moet je houding steeds weer afstemmen op de persoon, de situatie en de hulpvraag. Dat maakt mijn werk afwisselend en uitdagend.”

#ikbenzoe

Het succes van intensieve hulp thuis valt of staat bij een uitvoerige observatie. Gedurende vier tot zes weken (en als het nodig is soms langer) monitort het IHT-team hoe de patiënt thuis functioneert en wat er gebeurt bij oplopende spanningen. Jolanda: “Daarbij kijken we ook nadrukkelijk naar de omgeving. Is het voor iedereen veilig thuis? Hoe gaan gezinsleden met elkaar om? Kunnen zij ondersteunen in de zorg? Trekken zij het nog of hebben zij zelf ook hulp nodig?”

MISSIE GESLAAGD

Het resultaat van die intensieve inspanningen aan huis mag er zijn. In maar liefst tachtig procent van de

gevallen slaagt het IHT-team erin om een klinische opname te voorkomen. Sarah. “Het is prachtig om te zien welke stappen patiënten maken. Hoe ze weer in hun kracht komen en hoe dankbaar ze daarvoor zijn. Daarom heb ik ooit gekozen voor het werk in de crisiszorg. Nergens anders kun je voor mensen zó het verschil maken. Daarbij is geen dag hetzelfde.”

Collega Jolanda prijst zich gelukkig dat ze mag werken in zo’n enthousiast team met hardwerkende en positieve collega’s die op elkaar kunnen bouwen. “Doordat we elkaars sterke en minder sterke punten kennen, kunnen we onze talenten maximaal inzetten voor de

patiënt. Zoals die jonge moeder met een depressie die als de dood was dat ze haar baby iets aan zou doen. Doordat zij thuis de juiste behandeling kreeg, was er geen opname nodig. Zij is niet meer afhankelijk van onze zorg en die van haar man en zorgt weer zelf voor de kinderen. Missie geslaagd.” ●

Een jaar voorbij

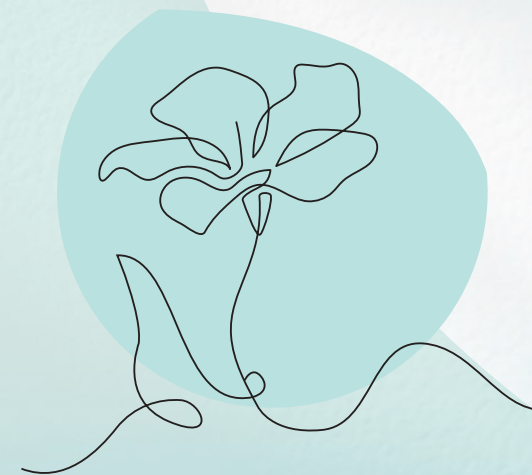
Een jaar voorbij
De dagen, de nachten
De uren, de minuten, de tellen
Dat eeuwige wachten
Op dat je er weer mag zijn
Ons mag vergezellen
Niet alleen in onze gedachten
Niet enkel dat stekende verhaal

Een jaar voorbij
De pijn is nog vers
Voelen we alsof je er nog bent
Worden we wakker, telkens weer
Dat rauwe randje
Aan de herinnering of het visioen
In dubbelheid houdt het ons vast
Juist omdat jij zo fijn was

Jouw humor jouw lach jouw zijn
Jouw passie die alles naar een goed eind leidt
Tot toen

Een jaar voorbij
Voorjaar zou nieuw leven moeten geven
Steeds meer tijd verdwijnt sindsdien
Sinds die lente 2024
Zwart in plaats van veeltintig
Jouw fraaie ziel plots verdreven
Niet meer in de zomerse zon
Niet meer in de kleurige herfst te zien
De kale winter verbeeldt dat gegeven
Hard is de kille wind die waait bij tijd en wijlen

Een jaar voorbij
Mag het voorjaar komen?
Mag nieuw leven groeien?
Hoop en besef laten stromen
Dat we jou erin terug kunnen voelen
In die fraaie bloesemtak
In de zaadjes in de grond
bloeiend met jouw levensgemak
Hoe je juist in de lente overal terugkomt
En hoe we dat op deze plek laten resoneren
Met uitzicht
Om verder op te teren
Met zonlicht
Met ons samenzijn
Ons samenzijn
Op dit mooie Melanieplein

Voor onze collega Melanie.
Wij missen haar ontzettend en
zullen haar nooit vergeten!

*Door: Ellen Gielkens, gz-psycholoog
Ambulante behandeling Heerlen*

op recept

frisse
lentesalade

Recept voor
2 personen

Ingrediënten

- 250 gram gekookte bieten
- 25 gram blanke rozijnen
- 50 gram babyspinazie
- Balsamicodressing
- Handje geitenkaasbolletjes
- 40 gram quinoa
- Handje gezouten cashewnoten

Bereiding
voor thuis

- Snijd de bieten in kleine blokjes
- Kook de quinoa volgens de aanwijzingen op de verpakking
- Meng de dressing, bieten en spinazie
- Voeg alle overige ingrediënten toe

Eet smakelijk!

Meenemen
naar je werk?

Doe de ingrediënten laag voor laag in je **salad jar**, houd de dressing apart.

- 1 Quinoa
- 2 Rode bieten
- 3 Noten
- 4 Rozijnen
- 5 Geitenkaasbolletjes
- 6 Spinazie

Klaar om te eten?

Leg alle ingrediënten op een groot bord door de salad jar om te keren. Meng ze daarna met de dressing.

CARTOON

open

Wesley van Kempen,
medewerker Zorg en Toezicht
bij De Hage

Door te
beweegen
wordt de
wereld
weer een
stukje
groter

open

Wesley van Kempen (47) ging in april vorig jaar aan de slag als medewerker Zorg en Toezicht bij De Hage in Maastricht. Binnen deze kliniek van Mondriaan heeft de leefstijlcoach zich in korte tijd ontpopt tot een belangrijke schakel in het herstel van volwassenen met een psychiatrische aandoening. “Bij mij hoeven ze niet over hun ziekte te praten.”

Zijn officiële functienaam zet mensen nog wel eens op het verkeerde been. “Begrijpelijk. Bij een medewerker Zorg en Toezicht denk je eerder aan een beveiliging die zijn vaste rondes maakt op de afdeling en alles scherp in de gaten houdt.”

Wesley van Kempen is leefstijlcoach. Bij zijn sollicitatie, begin vorig jaar, kreeg de Heerlenaar de vraag of hij zijn achtergrond als sportinstructeur wilde gebruiken om psychiatrische patiënten van De Hage in beweging te brengen. “Dat klonk als muziek in de oren”, vertelt hij. “Tijdens de coronapandemie kwam ik binnen de ouderenzorg voor het eerst in aanraking met deze doelgroep. Daar heb ik ervaren hoe dankbaar zij zijn. Net als ieder ander

willen volwassenen met een psychiatrische aandoening serieus genomen worden. Ook zij verdienen het om gelukkig te zijn.”

DE WERELD GROTER MAKEN

Op weg naar herstel en een terugkeer naar de samenleving volgen patiënten bij De Hage een dagprogramma met veel regelmaat en structuur. Als niet-zorgverlener heeft Wesley een vrije rol op de afdeling. Op verwijzing van behandelaars of verpleegkundigen, maar ook vaak op eigen initiatief komen bewoners bij hem om te bewegen. Wandelen, fietsen, boksen, fitness of badminton; dat kan van alles zijn. “Het begint met luisteren. Mensen op hun gemak stellen, vertrouwen winnen. Bij mij hoeven ze niet hun medische verhaal te doen. Ik heb ook geen verstand van medicatie. We gaan alleen samen sporten. Op de manier zoals zij dat willen. Niemand wordt ergens toe gedwongen. Achter het terrein ligt een landweg, waar je rustig kunt wandelen of fietsen. Veel mensen vinden dat fijn. Weinig prikkels, lekker in de buitenlucht. Met anderen ga ik

“Het begint met luisteren. Mensen op hun gemak stellen, vertrouwen winnen.”

naar de sportschool in de buurt. Door samen op pad te gaan, komen ze in contact met andere mensen. Zo wordt hun wereld weer een stukje groter.”

MINDSET VERANDEREN

Iedereen op De Hage is het erover eens: op de weg naar mentaal herstel is Wesley een onmisbare schakel. Voor de nuchtere fitness- en vechtsport-coach is sport een way of life. “Mijn lichaam weet niet beter dan dat het moet bewegen. Het is wetenschappelijk bewezen: als je sport komt er endorfine vrij, een hormoon dat een geluksgevoel geeft. Wie regelmatig sport en gezond eet, zit beter in zijn vel. Die mindset wil ik patiënten meegeven. We doen ook samen boodschappen, waarbij ik wijs op het belang van gezonde, eiwitrijke voeding. De mensen moeten het zelf doen. Succes valt of staat met intrinsieke motivatie.”

“Wie regelmatig sport en gezond eet, zit beter in zijn vel. Die mindset wil ik patiënten meegeven.”

HELEMAAL OPGELEEFD

Aan succesverhalen geen gebrek. “In mijn eerste week bij Mondriaan kwam ik in contact met een patiënt van middelbare leeftijd. Een humeurige man die er verwilderd uitzag, bijna nooit buiten kwam en nauwelijks was te verstaan. Terwijl ik met een andere patiënt over fitness aan het praten was, zei hij ineens met schorre stem: ‘Ik wil ook met jou sporten Wesley’. Ik ben met hem aan de slag gegaan. We zijn samen gaan sporten bij Basic-Fit. De band werd steeds hechter. Inmiddels is hij helemaal opgeleefd. Hij heeft een mooi ringbaardje en draagt zijn haar in een keurige staart, kookt zijn eigen maaltijden en heeft zijn financiën op orde. In overleg met zijn bewindvoerder heeft hij een fiets gekocht waarmee hij zelfstandig op pad gaat. Ik ga nog steeds met hem naar de sportschool.”

HET KLEINE GELUK

De kleine, dagelijkse successen zijn voor Wesley minstens zo waardevol. “Voordat ik naar huis ga, maak ik altijd een rondje langs de huiskamers om iedereen gedag te zeggen. En dat wordt gewaardeerd, merk ik. ‘Bedankt hè Wesley’, zeggen ze dan. En dat terwijl we samen gewoon een stukje hebben gefietst. Hoe mooi is dat! Geluk hoeft helemaal niet ingewikkeld te zijn. Het zit in de kleinste dingen.” ●

Ik was 16, won de jackpot en voelde me extreem rijk

moed

FEITE, 54 JAAR

De bleke mannen met hun neus in de gokautomaat die niet reageerden als Feite of een van zijn vrienden er langs wilden om een bal op de biljarttafel te raken, hadden een waarschuwing kunnen zijn. In plaats daarvan werd een van die mannen de aanleiding voor de gokverslaving van Feite Hofman (54).

“Feite groeit op als middelste van drie kinderen in een gezin met twee werkende ouders. “Ik deed het gymnasium, maar vond een 5,5 altijd meer dan genoeg. Op vrijdagmiddag roken, bier drinken en biljarten in het café, was het hoogtepunt van de week. Met spelletjes was ik fanatiek, dus ook met biljarten. Ik wilde altijd winnen. Dat we in onmogelijke houdingen moesten staan omdat de mannen aan de gokkasten nooit opzij gingen, zorgde ervoor dat we behoorlijk goed werden.”

Biljarten kost een gulden. Dat is veel geld als je 1,75 zakgeld per week krijgt. Op een middag wint iemand aan de gokautomaat. “Dat geluid van die vallende rijksdaalders was magisch. Ik was 16. In mijn ogen zag ik iemand miljonair worden. Mijn maten en ik bestudeerden de gokkasten en na een tijdje dachten we dat we het spel snaptten. Ik gooide een rijksdaalder in de automaat. Bij de zesde keer draaien stonden de drie jackpotjes op een rij. Ik drukte op ‘uitbetalen’ en voelde me extreem rijk. Wat een sensatie! Al dat geld was van mij!”

Razend enthousiast vertelt Feite zijn ouders over zijn winst. Zij schrikken en vragen hem niet meer te gokken. “Ik vond het frustrerend dat mijn ouders niet blij voor me waren. Voor mij stond het vast dat ik doorging. Gokken was mijn nieuwe hobby. Als ik de kasten maar lang

“Gokken was mijn nieuwe hobby. Als ik de kasten maar lang genoeg bestudeerde, kon ik winnen.”

genoeg bestudeerde, kon ik winnen. Toen ik kleedgeld kreeg, had ik meer te besteden, want kleding kocht ik nauwelijks.” De rijksdaalders van die eerste winst zijn na een paar maanden op en nieuwe winst blijft uit. De drang om te gokken blijft.

Terug naar huis

Na de middelbare school gaat Feite in Groningen studeren. Zijn studentenkamer ligt in het centrum. Verleiding op iedere straathoek. Hij vertelt zijn ouders over zijn interessante studie en grote vriendengroep. In werkelijkheid zit hij overdag in zijn eentje in het casino. Zijn uitwonende beurs, maximale studielening en inkomen van zijn bijbaantjes gaan op aan zijn ‘hobby’. Tot de universiteit een brief met zijn bedroevende studie-resultaten naar zijn ouderlijk huis stuurt. “Mijn moeder las die brief, belde me geschokt op en vroeg me naar huis te komen.” Feite moet liften, want hij heeft geen geld voor de bus. Thuis biecht hij alles op. “Mijn ouders schrokken zich rot. Ik had al die tijd gelogen en van een gokverslaving hadden ze nog nooit gehoord.”

Hij stopt met zijn studie, gaat thuis wonen, werkt een half jaar bij een metaalfabriek en lost zijn schulden af. Daarna schrijft hij zich opnieuw in voor een studie in Groningen en vindt een kamer buiten het centrum. Het gaat een tijd goed. Tot een lastige tentamenperiode aanbreekt. “Mijn huisgenoten en ik waren alleen maar aan het leren. Na zo’n leerdag liep ik naar de snackbar. Het wisselgeld gooide ik in de gokautomaat. Dat had ik verdiend. Meteen ging alles weer ‘aan’ in mijn hoofd. Ik gleed heel snel af.” ➤

“Mijn ouders schrokken zich rot. Ik had al die tijd gelogen en van een gokverslaving hadden ze nog nooit gehoord.”

Rood staan en andere leningen

Het lijkt Feite verstandig om in ieder geval een diploma te halen. Hij gaat naar het hbo. “Op de pabo hoefde ik minder te leren, dus had ik meer tijd om te gokken.” Hij kan een studentenkredietrekening afsluiten. Eén keer per kwartaal moet hij in de plus staan. De rest van het kwartaal mag hij tot 15.000 gulden rood staan. “Dat was zo veel geld, dat kon in mijn beleving niet op. Maar de bodem kwam razendsnel in zicht.” Met het paspoort van iemand anders opent Feite een tweede rekening. Zo begint het schuiven met geld en het lenen van ‘foute figuren’. Hij maakt desondanks de pabo af.

Gevoel uitschakelen

Feite vindt werk op een basisschool in Rotterdam, verhuist en besluit het gokken in het noorden te laten. Met zijn verhuispremie lost hij een deel van zijn schulden af. Hij vermijdt de gokautomaten. Tot hij een stevige griep krijgt en zich ziek meldt. “Op enig moment moest ik naar buiten voor boodschappen. Ik wist dat ik niets meer zou voelen tijdens het gokken en belandde bij Fair Play. Razendsnel was ik weer terug bij af. In een mum van tijd kende ik alle automaten in Rotterdam. Met een vaste baan kon je makkelijk leningen afsluiten. Ik sloot zelfs een bouwdepot af terwijl ik in een huurhuis woonde. Ik was heel handig in dat soort dingen.”

In die tijd leert hij zijn toekomstige vrouw Dorien kennen bij een popkoor. “Ik vertelde haar over mijn gokprobleem. Zij ging mijn pasjes beheren en dat hielp, al ging ik toch af en toe de mist in.” Het stel raakt zwanger en koopt een huis in Arnhem waar Dorien als huisarts gaat werken. “Ik nam me opnieuw voor het gokken achter me te laten. Om het druk genoeg te hebben, volgde ik naast mijn baan de opleiding voor schooldirecteur.”

De pijn stoppen

Weer gaat het een tijd goed. Feite vindt een baan als directeur. Hij krijgt het beheer over het overblijfgeld en gaat ermee gokken. “Natuurlijk wist ik dat het foute boel was. Ik voelde me schuldig en verdrietig, viel af en sliep slecht. Ik verzon iedere dag ouderavonden en vergaderingen. Maar dan zat ik in het casino en hoopte op een klapper om de schoolrekening aan te vullen. De enige gedachte die nog rust bracht, was dat de pijn zou stoppen als ik er niet meer was.” Op een vrijdag besluit Feite dat hij maandag zijn leven beëindigt. “Ik voelde me rustig dat weekend. Mijn vrouw en twee kinderen zouden het wel redden zonder mij.”

“Het gokbedrijf is de enige winnaar. Gokken gaat je geld kosten, hoe dan ook.”

Die maandag meldt hij zich ziek, rijdt naar het spoor en klimt over het hek. Maar hij durft het spoor niet op te gaan en laat drie treinen passeren. Terug in zijn auto belt de coach die hij als startende schooldirecteur had. Ze vraagt hem hoe het gaat. “Ik brak. Ze kwam meteen en probeerde me te overtuigen naar Dorien te gaan. Dat wilde ik niet.” Uiteindelijk rijden ze naar de eerste hulp waar een van de verplegers tegen Feite zegt dat hij niet dood wil, anders was hij wel gesprongen. “Als jij je vrouw niet belt, doe ik het.”

Nu of nooit

Feite belt en Dorien komt, slaat haar armen om hem heen en neemt hem mee naar huis. Daar zegt ze dat het nu of nooit is. Als Feite zijn verslaving serieus aanpakt, wil ze hem steunen. Feite meldt zich bij de AGOG (anonieme gokkers) en zoekt professionele hulp. “Niemand staat ‘s morgens op met het idee tegen de avond gokverslaafd te zijn. Ervaringsdeskundige was nooit mijn droombaan. Sinds 2009 gok ik niet meer, maar ik blijf ermee bezig. Ik ga nog iedere week naar de AGOG en zit er in het bestuur, ik train casinopersoneel en ik geef verslavingsvoorlichting op scholen. Zo lang ik mijn verhaal nog niet met droge ogen kan vertellen, ga ik ermee door.” ●

Mondriaan Preventie

Mondriaan Preventie traint professionals in het signaleren en begeleiden (en indien nodig verwijzen) van mogelijk problematisch alcohol- of ander drugsgebruik, overmatig gamen en gokken. De Preventie-medewerkers geven deze verslavingspreventietraining ook al ruim twintig jaar aan medewerkers van de Janshen-Hahnraath Group (Fair Play Casino's en Fair Play Online). Casinomedewerkers hebben een dubbele taak: gasten een fijne tijd bieden en ingrijpen bij risicovol gedrag. In de training leren zij signalen herkennen, het gesprek aangaan en passende interventies toepassen. Vooral bij hoogrisico-gokspellen, zoals fruitautomaten en roulette, is alertheid cruciaal. De Preventie-medewerkers zijn tevreden als casinomedewerkers bewuster omgaan met deze risico's.

Trainer Feite Hofman benadrukt het belang van bewustzijn over het werken met een risicovol product. Hij stimuleert medewerkers om eerder contact te maken met kwetsbare spelers en waarschuwt op neutrale wijze voor de gevaren van gokken. “Maar mijn boodschap is altijd dat het (online) gokbedrijf de enige winnaar is. Gokken gaat je geld kosten, hoe dan ook”, aldus Feite.

Wat weet jij van Vak Therapie

Meer weten over (vak)therapieën?

Neem dan contact op via therapieopmaat@mondriaan.eu

let's meet MNDRN

Op 3 februari stond een deel van onze vaktherapeuten klaar om zeventig enthousiaste studenten Vaktherapie van Zuyd Hogeschool te ontvangen. De eerste- en tweedejaarsstudenten mochten in hun introductieweek kennismaken met het werken en leren binnen de ggz.

De studenten werden verwelkomd met koffie en vlaai en kwamen tijdens een korte presentatie meer te weten over Mondriaan.

Aansluitend werden ze ingedeeld bij een workshop die past bij hun leerweg en medium: drama, beeldend, muziek, dans en beweging en psychomotorische therapie. Het was een geslaagde ochtend en de studenten kwamen vol enthousiasme terug van de workshops. Chapeau voor onze collega's die dit mogelijk hebben gemaakt!

Bekijk via de QR-code de terugblik van deze bijzondere dag!

Innovatie Grant voor project VAKZIN

Het Expertisecentrum van Mondriaan heeft een Innovatie Grant uitgereikt aan het project Vaktherapie is zinvol, oftewel VAKZIN. Projectleider Ruud Weyden werkt samen met projectleden Bente Rehr, Saskia Haiji, Wendy van Dijk, Prof. Dr. Bas van Alphen en Dr. Ellen Gielkens aan de ontwikkeling en implementatie van de VAKZIN-methodiek voor vaktherapie. De projectgroep doet dit samen met onderzoeker Dr. Anna-Eva Prick, psycholoog bij Mondriaan en ook werkzaam bij de Open Universiteit.

Het doel van dit project is om een gerichtere indicatie en evaluatie van vaktherapie te realiseren, betere samenwerking tussen behandelaren en vaktherapeuten te bevorderen en efficiëntere doorstroom van patiënten te bereiken. De VAKZIN-methodiek biedt een innovatieve aanpak die de kwaliteit van zorg verbetert en de klanttevredenheid verhoogt. Door deze methodiek kunnen wachtlijsten verkort worden en wordt de zorg efficiënter georganiseerd.

Mondriaan

gaat voor duurzaam

Binnen Mondriaan is duurzaamheid geen bijzaak, maar een vast onderdeel van hoe we werken. Steeds meer collega's zetten zich dagelijks in voor een duurzamere (werk)omgeving. **John, Susan, Youri** en **Edith** zijn daarbij de kartrekkers. Wat motiveert hen? Waar zijn ze trots op? En welke duurzame stappen hopen ze in de toekomst te zetten? Je leest het in deze portretserie.

Visiedocument Duurzaamheid 2023 - 2026

2023

Commissie en Kernteam Duurzaamheid

Lid Milieu Platform Zorg

Ondertekening Green Deal Duurzame Zorg

2024

Duurzaamheidsbeleid vastgesteld

Bronzen keurmerk Milieuthermometer Zorg behaald

Verdere verduurzaming

Vanaf 2025

**John Bosch (46),
teamleider Gebouw en Techniek**

“Toen ik in 2019 bij Mondriaan begon, was duurzaamheid nog geen groot thema. De aandacht lag vooral op kosten, zoals de energieprijzen. Inmiddels is dat anders. We beseffen steeds meer dat verduurzaming niet alleen om geld draait, maar ook om verantwoordelijkheid voor onze omgeving.

Voor mijn team brengt verduurzaming de nodige uitdagingen. Hoe maken we gebouwen energiezuiniger binnen de financiële en technische mogelijkheden? We kunnen blijven hangen in wat niet kan, maar ik zoek liever naar wat wél mogelijk is. Stap voor stap komen we vooruit. Nieuwe kozijnen, zonnepanelen: elke kleine verbetering telt.

Ons doel is om alle Mondriaan-gebouwen binnen 25 jaar energie-neutraal te maken. Dat is niet eenvoudig en we hebben nog een lange weg te gaan. Denk aan warmtepompen, betere isolatie, en uiteindelijk gasvrij worden. Maar vooruitgang vraagt om draagvlak. En daar ligt een uitdaging voor ons als kartrekkers. Hoe beter wij onze duurzame keuzes uitleggen, hoe meer begrip er is bij de collega's.

We staan aan het begin van een uitdagende route. Maar als we allemaal meedoen, kunnen we Mondriaan stap voor stap duurzamer maken.”

#ikbenjohn

*“Hoe beter wij
onze duurzame
keuzes uitleggen,
hoe meer begrip
er is bij de
collega's.”*

*“Duurzaamheid
mag geen los
project blijven,
maar moet
verankerd zijn
in onze cultuur.”*

**Susan Kurvers (45),
stafmanager Facilitair Bedrijf**

“Ik zie duurzaamheid als een maatschappelijke verantwoordelijkheid. Iedereen moet zijn steentje bijdragen, zowel thuis als op het werk. Als grote organisatie hebben we een aanzienlijke CO₂-uitstoot, dus is het logisch dat we hier actief mee bezig zijn. Het gaat om de toekomst, om een gezond klimaat voor de volgende generaties.

Ik ben trots op wat we al hebben bereikt. Een mooi voorbeeld is de renovatie van locatie Wilgenhof. Het gebouw is compleet vernieuwd, gasloos en voorzien van zonnepanelen. We hebben daar groen naar binnen gehaald, aansluitend bij de principes van de Groene GGZ. Daarnaast behaalden we het bronzen duurzaamheidscertificaat, wat aantoont dat we al veel zaken goed op orde hebben.

Maar we zijn er nog niet. Duurzaamheid mag geen los project blijven, maar moet verankerd zijn in onze cultuur. In de manier waarop we werken, zorgen en bouwen. Zodat we een gezonde en groene omgeving kunnen bieden voor onze cliënten en medewerkers. Bewustwording speelt hierin een cruciale rol. Wij pakken als Facilitair Bedrijf een voortrekkersrol in deze transitie. We willen laten zien dat duurzaam werken niet alleen noodzakelijk is, maar ook voordelen oplevert.”

#ikbensusan

**Youri Mucher (28),
verduurzamer Facilitair Bedrijf**

“Duurzaamheid is voor mij meer dan een project; het is een persoonlijke drijfveer. Mijn passie voor natuur en milieu, gecombineerd met mijn studie Facility Management, leidde mij naar dit werk. Toen ik in 2022 als stagiair begon bij Mondriaan was mijn opdracht gericht op duurzaamheid. Ik heb een nulmeting uitgevoerd en onderzocht hoe de organisatie kon verduurzamen.

Sindsdien hebben we veel bereikt. We hebben duurzame inkoopprocessen ingevoerd, energieverbruik inzichtelijk gemaakt, afvalbeheer geoptimaliseerd en vastgoedprojecten verduurzaamd. Ook kleine stappen, zoals CO₂-neutraal printpapier en schuimzeep bij de toiletten, dragen bij aan een grote impact. Onze inspanningen hebben geleid tot het bronzen duurzaamheidscertificaat, waar ik enorm trots op ben. Maar het echte doel is het borgen en continu verbeteren van onze aanpak.

Er liggen genoeg uitdagingen. In 2030 moeten we onze CO₂-uitstoot fors hebben verminderd, en in 2050 moeten we bijna volledig energie-neutraal zijn. Dat vraagt om nog betere inkoopcriteria, verdere verduurzaming van vastgoed en gedragsverandering.

Mijn droom? Dat duurzaamheid niet uit losse initiatieven bestaat, maar een vanzelfsprekend onderdeel is van onze organisatie en samenleving. En dat we uiteindelijk alles dermate goed op orde hebben, dat we het zilveren certificaat verdienen.”

#ikbenyouri

*“Ook kleine
stappen
dragen bij aan
een grote
impact.”*

*“Nu begint
het pas echt;
dit is het
moment om
samen verder
te bouwen.”*

**Edith Hooghiem (58),
projectleider Duurzaamheid**

“Duurzaamheid is een blijvende beweging. We hebben al heel mooie stappen gezet: het bronzen duurzaamheidscertificaat is binnen en met de Green Deal laten we zien dat we duurzaamheid serieus nemen. Maar nu begint het pas echt; dit is het moment om samen verder te bouwen.

Ik zie nog zoveel kansen. Op onze hoofdlocaties, maar ook bij de buitenlocaties. Niet alleen in hoe we inkopen en energie besparen, maar ook in hoe we duurzaamheid integreren in ons dagelijkse werk. Mijn doel is dat iedereen binnen Mondriaan in de nabije toekomst net zo enthousiast is over duurzaamheid als ik.

Wat mij extra motiveert, is de impact op onze cliënten. Een groene omgeving, gezonde voeding: het draagt allemaal bij aan hun welzijn. Want duurzaamheid draait meer om de kwaliteit van leven dan om cijfers en certificaten. De Groene GGZ kan daar een belangrijke rol in spelen.

We kunnen de duurzame beweging niet alleen maken. We hebben elkaar nodig: van medewerkers tot zorg-verzekeraars en van cliënten tot leveranciers. Laten we daarom kennis en bewustwording centraal zetten, zodat duurzaamheid vanzelfsprekend wordt in ons denken en doen.”

#ikbenedith

Mondriaan

Ben jij de
zorgcollega
die ons
**kernteam
Duurzaamheid**
komt
versterken?

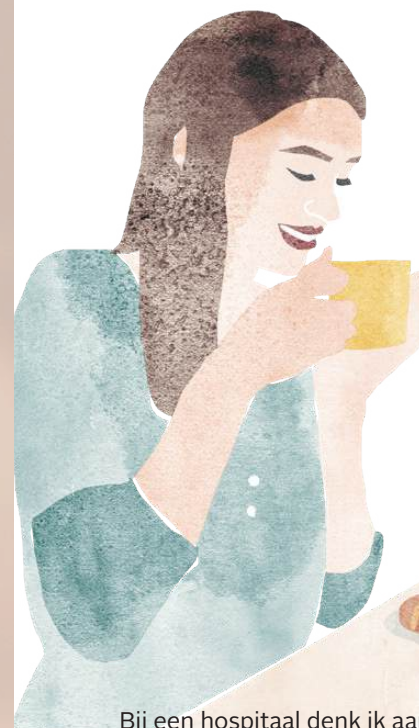
Wil jij bijdragen aan
een duurzamere ggz?
**Meld je aan en
maak het verschil!**

Meer weten of aanmelden?
Neem contact op met
Edith Hooghiem via:
e.hooghiem@mondriaan.eu.

Mondriaan zet zich in
voor **een groene en
duurzame toekomst**.

Daar hebben we
iedereen bij nodig.
Daarom willen we ons
kernteam Duurzaamheid
versterken met **een
collega uit de zorg**.

BASoplocatie

Geen witte jassen, wel warme harten:

BINNENKIJKEN IN HET DAGHOSPITAAL

Bij een hospitaal denk ik aan witte jassen en lange, steriele gangen. Een klinische omgeving waarin verpleegkundigen het dagelijks ritme bepalen en de dokter beslist wanneer de patiënt naar huis mag.

Het Daghospitaal van Mondriaan voldoet in niets aan dit stereotype beeld. Hier regeert de gemoedelijkheid. Patiënten en verpleegkundigen zijn er met het oog niet van elkaar te onderscheiden. Sterker nog: zij ontbijten en lunchen gebroederlijk samen in een sfeervol ingerichte keuken. De centrale woonkamer voelt als thuis. Modern, comfortabel en ongedwongen. Elke patiënt kan zich vrij bewegen. De een zoekt het gezelschap op, de ander trekt zich terug met een boek of maakt een tekening. Weer een ander geniet van een zonmomentje, buiten op het ruime terras.

PLEZIER EN VERTROUWEN

De patiënten zijn stervelingen zoals jij en ik. Onderwijzers, bouwvakkers, advocaten, huisartsen, kunstenaars. Wat hen bindt, is dat zij door verschillende omstandigheden de grip op hun leven zijn kwijtgeraakt. In het mentale dal waarin zij zich bevinden, biedt het Daghospitaal in Heerlen houvast. Hier vinden deze patiënten de structuur, ontspanning en de professionele begeleiding die nodig zijn om het heft weer met vertrouwen in eigen hand te nemen. Dat gaat verder dan een zinvolle dagbesteding. Het is een op maat gesneden totaalpakket waarmee een klinische opname wordt voorkomen of zo kort mogelijk wordt gehouden. Want, zoals de naam al zegt: het Daghospitaal helpt mensen in dagbehandeling. Aan het einde van de middag gaat iedereen weer naar huis.

Zeven toegewijde verpleegkundigen vormen de spil in de dagelijkse zorg. Op het kantoor, de centrale ruimte waar elke ochtend de patiënten binnendruppelen, hangt een imposant bord met daarop het weekrooster. Een overzicht van alle therapieën met daarbij de namen van de deelnemers. Ademhalings- en ontspanningstherapie, beeldende therapie, zwemmen, fitness, koken en bakken, tuinieren in de kas of moestuin, houtbewerken, cognitieve therapie, vrijetijdsbesteding en nog meer: de patiënten kunnen gebruikmaken van alle faciliteiten in rond het Therapiegebouw van Mondriaan.

VEILIGE BASIS VOOR HERSTEL

Buiten de gezamenlijke dagopening en de vaste eetmomenten volgt iedereen z'n eigen therapieprogramma. Door actief en creatief bezig te zijn, vindt de geest weer de rust en ontspanning om tot zichzelf te komen. De belangrijkste basis voor een voorspoedig herstel. Samen met het team van therapeuten monitoren de verpleegkundigen de voortgang. Naarmate het herstel vordert, wordt het weekprogramma in overleg met de patiënt en zijn behandelaar langzaam afgebouwd. Tot de patiënt weer in staat is om de ondersteuning los te laten en zelfstandig te functioneren.

VAN HOSPITAAL NAAR GASTHUIS

Het moge duidelijk zijn: het Daghospitaal past naadloos in deze tijd waarin we mentaal leed liever voorkomen dan genezen. Het is een ggz-afdeling waar de patiënt zich op de eerste plaats mens voelt, en waar, getuige de Loesje-spreuk aan de muur, ruimte is voor een relativerende knipoog. 'Normaal doen, daar word je pas echt gek van'. ●

Niet iedereen die gek doet, is een psychiatrische patiënt

Om mensen met onbegrepen gedrag in acute situaties zo goed en veilig mogelijk te kunnen helpen, bundelen de politie, ambulancedienst en ggz-instellingen in Limburg sinds kort de krachten. Ook voor de crisisdienst van Mondriaan is deze samenwerking zeer waardevol. “We delen onze kennis en inzichten, leren van elkaars ervaringen en vergroten ook onze eigen deskundigheid. Zo ontstaat er wederzijds begrip en kunnen we samen onze talenten veilig en efficiënt inzetten”, zeggen sociaal psychiatrisch verpleegkundigen (spv'ers) Meike Hoeberechts en Anne Schlenter.

In het tv-programma Bureau Maastricht evalueerde een van de agenten een acute casus als volgt: “De crisisdienst was snel ter plaatse. Zij hebben het meisje gesproken, maar vonden de situatie niet ernstig genoeg. Het meisje wacht tot op de dag van vandaag op passende zorg.”

De werkelijkheid ligt genuanceerder, vertelt sociaal psychiatrisch verpleegkundige Meike Hoeberechts van de afdeling Spoedeisende Psychiatrie van Mondriaan. “Na een fikse ruzie binnen het gezin stond dit meisje ontredderd op straat. De situatie was inderdaad ernstig, maar er was geen sprake van een psychiatrisch ziektebeeld. Zij was niet depressief, psychotisch of suïcidaal. Binnen de acute kaders

van de crisisdienst konden wij daarom niets voor haar betekenen. Hoe graag we haar ook hadden geholpen, dit meisje had acute, maatschappelijke hulp nodig.”

VERBINDING MAKEN

Meike gebruikt deze casus sinds januari in de training Gemeenschappelijk Gecoördineerd Optreden, een gezamenlijk initiatief van de politie, ambulancedienst en de crisisdiensten van ggz-instellingen in Limburg. Verdeeld over Kerkrade en Sevenum krijgen alle 2.200 agenten jaarlijks via een eendaagse scholing meer inzicht in het werk en de keuzes van de spoedeisende psychiatrie. Ook ambulancemedewerkers sluiten aan.

Door onwetendheid over en weer gaat het in de communicatie tussen de hulpdiensten nog te vaak mis. Daarom is het zo belangrijk dat we de verbinding maken, vat Meike de aanleiding van deze training samen. “Medewerkers van de politie, ambulancedienst en ggz kijken ieder vanuit hun eigen expertise en talenten naar acute situaties waarin mensen met onbegrepen gedrag overlast veroorzaken. De politie richt zich op de veiligheid, de ambulancedienst kijkt naar somatische klachten en de spoedeisende psychiatrie focust op het gedrag en een mogelijk psychiatrisch ziektebeeld. Waar agenten uit veiligheidsoverwegingen besluiten de regie over te nemen en door te pakken, bewaken wij als crisisdienst juist de autonomie van de patiënt. Ook de protocollen waarmee we werken verschillen. ➤

“De training, die bestaat uit theorie, rollenspel en scenario-oefeningen, zorgt voor meer kennis en onderling begrip.”

Waarom moeten wij jullie werk doen en nemen jullie de patiënt niet mee? Ambulancemedewerkers hebben op hun beurt soms het gevoel dat ze alleen maar als taxi worden ingezet.

“De training, die bestaat uit theorie, rollenspel en scenario-oefeningen, zorgt voor meer kennis en onderling begrip”, zegt Meike, die samen met haar collega-trainers Petra Hamers en Yara Vertommen het theoriegedeelte verzorgt. De belangrijkste les voor de politie? “Niet iedereen die gek doet, is een psychiatrische patiënt. Vaak is er iets anders aan de hand en ligt de oplossing voor het afwijkende gedrag in het sociale domein.”

Bij een E33-melding (‘persoon met onbegrepen gedrag’) is de politie bijvoorbeeld ook ‘s nachts binnen een kwartier ter plaatse. De aanrijtijd van onze crisisdienst is langer, omdat wij bij een calamiteit uit bed worden gebeld.”

MEER KENNIS EN BEGRIP

Verschillen als deze leiden in de praktijk nog weleens tot misverstanden en frustraties. Veel gehoorde opmerkingen vanuit de politie: Waarom duurt het zo lang voordat jullie er zijn?

Volgens Meike is er een groot maatschappelijk vacuüm, waardoor veel mensen met onbegrepen gedrag niet de (acute) hulp krijgen die ze nodig hebben. “Wij begrijpen hoe frustrerend het voor agenten moet zijn om steeds weer met dezelfde overlastveroorzakers te worden geconfronteerd. Op hun beurt begrijpt de politie door deze training dat de crisisdienst dit probleem niet kan oplossen. En dat ook wij gebonden zijn aan privacyregels: we mogen gegevens van patiënten niet zomaar delen.” ➤

Door verwachtingen naar elkaar uit te spreken en achteraf te evalueren, groeit het vertrouwen en komen we minder snel voor verrassingen te staan.

#ikbenanne

DEZELFDE TAAL SPREKEN

Omgekeerd krijgen de medewerkers van de crisisdienst meer inzicht in het werk en de vaak lastige keuzes van de politie. In de training Veilig Ambulant Werken, verzorgd door Vitamasters, leren medewerkers van de spoedeisende psychiatrie met behulp van een checklist van de politie een gedegen inschatting te maken van de veiligheidsrisico's. Zo weten zij in welke situatie zij de hulp van de politie moeten inschakelen. Daarnaast krijgen zij een korte fysieke training die erop gericht is om in benarde situaties snel weg te komen.

De resultaten van deze scholingen zijn ronduit bemoedigend, merkt spv'er Anne Schlenter van de crisisdienst van Mondriaan. "We spreken steeds meer dezelfde taal. Door vooraf duidelijk de

verwachtingen naar elkaar uit te spreken en de afspraken achteraf samen te evalueren, groeit het vertrouwen en komen we minder snel voor verrassingen te staan."

DROMEN

Samen met enkele andere triagisten van de crisisdienst heeft Anne onlangs meerdere dagen meegekeken in de centrale meldkamer in Maastricht. Van hieruit worden alle hulpdiensten van de politie, brandweer en ambulance-dienst aangestuurd. "Het is ongelooflijk hoeveel meldingen er binnenkomen en hoe goed en snel er wordt gefilterd en geschakeld. Voordat onze crisisdienst wordt gebeld, hebben zij vaak al van alles in gang gezet om een oplossing te vinden. Het is goed om ons daar bewust van te zijn."

Aan dromen geen gebrek. Als het aan Meike en Anne ligt, zijn de trainingen voor agenten, ambulancemedewerkers en professionals van de acute psychiatrie slechts het begin van een duurzame, integrale samenwerking.

Anne: "Hoe mooi zou het zijn als we samen met de politie mensen met onbegrepen gedrag op straat kunnen benaderen. Streettrriage, zoals dat momenteel in Twente gebeurt. Zo kunnen we het proces en de samenwerking met onze ketenpartners in het belang van de patiënt optimaliseren."

Meike vult aan: "Hopelijk kunnen we hierbij in de toekomst ook samenwerken met het Crisis Interventie Team dat waarschijnlijk dit jaar in Maastricht van start gaat. Een speciaal team dat bij acute maatschappelijke problemen, zoals geweld of ruzie binnen het gezin, direct hulp en tijdelijke opvang kan regelen. Zo kunnen we ook het verschil maken voor al die mensen die geen psychiatrisch patiënt zijn, maar wel dringend hulp nodig hebben. Zoals dat meisje uit Bureau Maastricht." ●

- oproep -

Jouw idee kan het verschil maken!

Heb jij een goed idee om onze organisatie duurzamer te maken? Misschien een slimme besparing, een groen initiatief of een kleine verandering met grote impact? **Wij horen het graag!**

Stuur je idee of opmerking naar **duurzaamheid@mondriaan.eu** en draag bij aan een duurzamer Mondriaan. Alle suggesties, groot of klein, zijn welkom!

Bijdragen Mondriaan-collega's aan GGz Inspiratiweek 2025

Eind maart vond de GGz Inspiratiweek plaats van Stichting Kracht uit Kwetsbaarheid. Het thema was dit jaar 'Goed voor jezelf zorgen'. Cliënten, naasten en hulpverleners kwamen samen om stigma's te doorbreken en samenwerkingen te versterken. Onze collega's **Emma Janissen, Marcel Hilwig, Peter Beckers** en **Julie Ouillon** droegen hieraan bij met workshops en een indrukwekkend verhaal.

We zijn trots op deze collega's, omdat ze bijdragen aan een sterkere ggz waarin we van en met elkaar leren.

#wijzijnmondriaan

het mobiliteitsloket

Komt **jouw talent** niet meer goed tot zijn recht in je werk?

Ben je misschien wel op zoek naar verandering van werkplek? Dan kun je binnen Mondriaan terecht bij de loopbaancoaches van **het mobiliteitsloket**. Zij denken vrijblijvend met je mee en helpen je om je vraag helder te krijgen. Zodat jij met zelfvertrouwen de regie kunt nemen over jouw loopbaanontwikkeling.

Scan de QR-code voor meer informatie op Startpunt*.

* Startpunt is het intranet van Mondriaan en is alleen toegankelijk voor onze medewerkers.

Project Orion-Sevagram:

De ouderen kijken ernaar uit en de jongeren zetten stappen vooruit

Ruim een half jaar geleden startte een pilotproject tussen jongerenafdeling Orion van Mondriaan en de ouderenafdeling van Sevagram in Heerlen. Initiatiefnemer was onze collega Demi Lemmens: "Het is een heel leuke samenwerking. Sommige jongeren hebben er meer affiniteit mee dan anderen. Het vraagt natuurlijk wel wat van ze, zeker van onze jongeren die last hebben van bepaalde sociale problemen en angsten. Maar we zien dat zelfs de meest teruggetrokken jongere na een paar keer uit zijn schulp kruipt."

Demi werkte als zorgcoördinator Ouderen bij Sevagram toen ze besloot de overstap naar jeugdigen te maken en te solliciteren bij Mondriaan. Daar kreeg ze meteen het idee dat de ouderen en jongeren iets voor elkaar kunnen betekenen. "Ik nam contact op met mijn oude manager bij Sevagram. Ik moest een plan schrijven en dat bij beide organisaties voorleggen. En ik kreeg gelukkig van twee kanten akkoord." De pilot is ondertussen al verschillende keren geëvalueerd. "Het is tot nu toe een

succes en we gaan er zeker mee door", vertelt Demi enthousiast. "Iedere week zien we blij gezichten."

CONTACT LEGGEN

Chelsey Eijkenboom was net drie weken bij Sevagram aan het werk als persoonlijk begeleider toen ze de vraag kreeg of ze het pilotproject wilde begeleiden. "Het leek me meteen leuk en dat blijkt het ook te zijn. Ik vind het mooi om te zien dat de jongeren contact leggen met de ouderen en daar iets van leren. ➤

En de ouderen hebben er veel plezier in. ‘Wat was het weer gezellig’, zeggen ze elke keer na afloop. Veel ouderen voelen zich eenzaam, sommigen krijgen maar weinig bezoek. Ze kijken uit naar deze activiteit.”

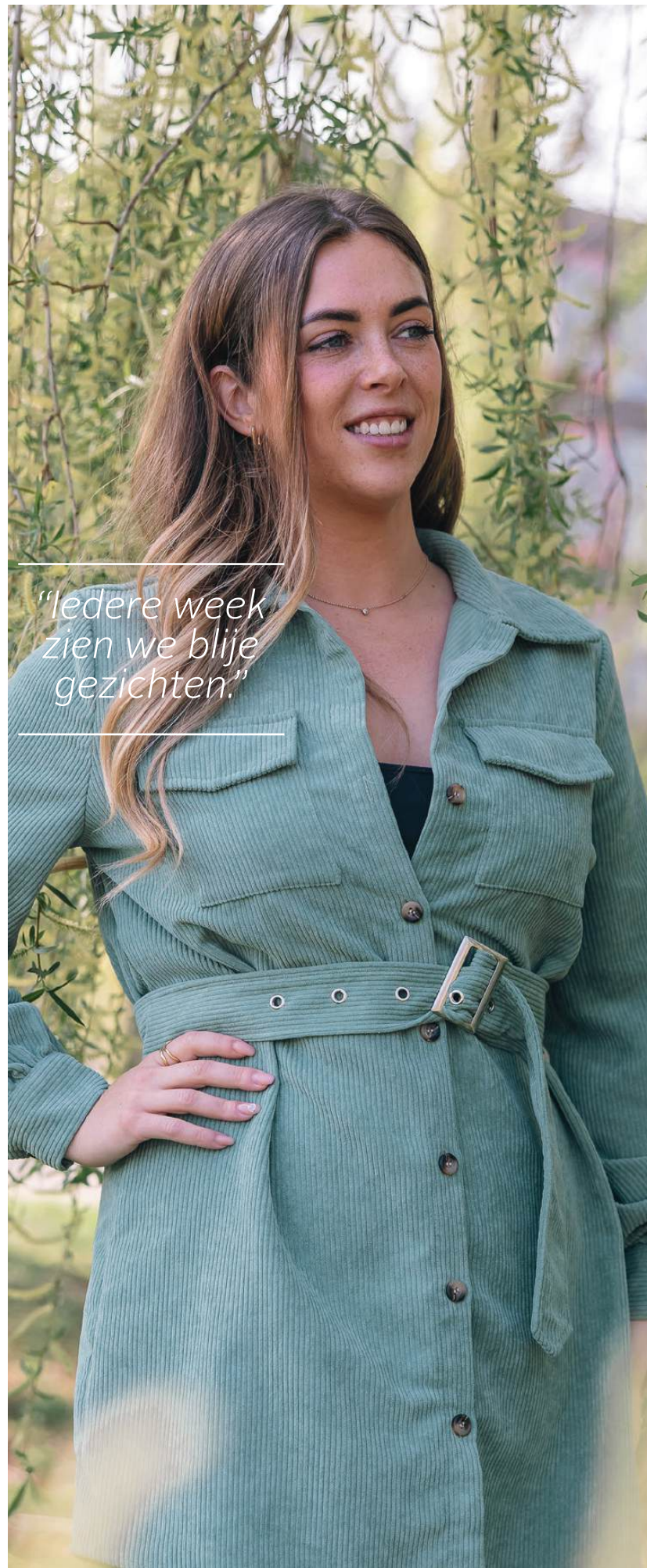
LAAGDREMPELIGE ACTIVITEITEN

“Zo lang de jongeren zijn opgenomen, is meedoen aan het pilotproject een verplicht onderdeel van hun dagprogramma”, vertelt Demi. “Iedere dinsdag doen ze een activiteit samen met de ouderen. We proberen elke week iets anders aan te bieden. Samen iets bakken, samen een film kijken, samen naar buiten gaan en daar een soort speurtocht doen. We hebben het activiteitenprogramma samen met de jongeren gemaakt en vastgelegd in een draaiboek. Soms wisselt een geplande activiteit voor een andere, bijvoorbeeld vanwege het weer. De activiteiten zijn altijd laagdrempelig, voor de jongeren en voor de ouderen. De deelnemende ouderen zijn meestal heel ontspannen, terwijl sommige jongeren het juist spannend vinden.”

‘DAAR MOET JE OUD VOOR ZIJN’

Op deze dinsdag in maart is de activiteit een spelletjesmiddag met op de achtergrond luide, Nederlandstalige muziek. Sommige ouderen zingen mee, klappen in de maat met hun handen, tikken met hun vingers het ritme op tafel en bewegen mee in hun stoel. Op tafel staan onder andere Rummikub, ganzenbord, boter-kaas-en-eieren, twee sjoelbakken en een spel met

Demi Lemmens >
Ggz-verpleegkundige bij
Mondriaan Kind en Jeugd

“Iedere week
zien we blij
gezichten.”

allerlei vragen over onder andere topografie en spreekwoorden. Maar liefst drie jongeren buigen zich met één oudere vrouw over de vragen. De bewoonster van Sevagram weet bijna alle antwoorden, vooral de spreekwoorden maakt ze razendsnel af. ‘Daar moet je oud voor zijn’, lacht ze.

STAPPEN ZETTEN

Demi: “Een enkele jongere vindt het echt niet leuk, omdat de drempel voor hem of haar heel hoog is. Er zijn jongeren bij die zich sociaal helemaal hebben afgezonderd, die bijvoorbeeld thuis in isolatie zaten en die geen idee hebben hoe ze zich tot andere mensen moeten verhouden. Die jongeren nemen we dan aan de hand mee. In het begin hoeven ze er alleen maar bij te zijn, ze hoeven nog niks te doen. Die jongeren zien we echt stappen zetten. Ze houden zich in het begin afzijdig en kijken vooral toe, maar na een paar keer geven ze zelf aan dat ze willen meedoen met een spel. Ze leren sociale vaardigheden zoals goed luisteren, vragen stellen en samenwerken.”

Twee van de jongeren die op deze dinsdag meedoen aan de spelletjesmiddag, bevestigen dat. Chelsey noemt de twee meiden natuurtalenten. “Voor ons is het gewoon een uurtje leuk en gezellig bezig zijn, maar de ouderen kijken echt ernaar uit”, zegt een van hen. “Je ziet en hoort hoe dankbaar ze zijn. Het voelt iedere week weer goed dat we het hebben gedaan.” ●

< Chelsey Eijkenboom
Persoonlijk begeleider
bij Sevagram

“Ik vind
het mooi om
te zien dat
de jongeren
contact leggen
met de
ouderen en
daar iets van
leren.”

‘n leven lang leren

Paul Teunissen is afdelingshoofd Intensieve Zorg in de kliniek van Mondriaan Ouderen. In januari startte hij met een tweejarig intern traject om zich te ontwikkelen tot RVE manager. Het is niet de eerste opleiding die Paul volgt. Hij werkte al op verschillende plekken en in verschillende functies binnen Mondriaan. In september is hij 22 jaar in dienst. “Ik ben altijd een ondernemend mens geweest. Ik vind het leuk om nieuwe dingen te leren, om mezelf te ontwikkelen en om te ontdekken wat ik nog meer voor de organisatie kan doen.”

Een nieuwe omgeving prikkelt mijn nieuwsgierigheid

VAN INTERCEDENT NAAR VERPLEEGKUNDIGE

Na zijn studie ging Paul aan het werk als intercedent. “Ik wilde iets met zorg gaan doen, maar het liep anders. Vanuit een stage rolde ik het vak van intercedent in. Na een paar jaar had ik dat wel gezien en koos ik alsnog voor de zorg. Ik ging op verschillende plekken kijken en de volwassenen-psiatrie vond ik toen het interessantst.”

Paul volgde intern de opleiding verpleegkunde en startte met veel plezier als verpleegkundige 2 bij de FACT-opnameafdeling. Daar werd hij vervolgens verpleegkundige 1 en daarna avond-, nacht-, en weekend-hoofd. Toen de functie van afdelingshoofd Beschermd Wonen Ouderenzorg kwam, besloot hij te solliciteren. Paul werd aangenomen, maar maakte na een jaar de overstap naar de afdeling Acute Opname. “De dynamiek van een opnameafdeling

past beter bij me. Telkens nieuwe mensen, nieuwe vraagstukken, snel moeten handelen, daar houd ik van.”

NIEUWSGIERIG

“Het is goed voor me om steeds in nieuwe omgevingen te komen. Dat prikkelt me om na te denken over waarom we dingen doen en waarom we ze juist op die manier doen. Nieuwe functies en opleidingen prikkelen mijn nieuwsgierigheid.” Dus toen Paul de vraag kreeg of hij de opleiding ➤

“De dynamiek
van een
opnameafdeling
past bij me.”

#ikbenpaul

‘n leven lang leren

Paul Teunissen,
afdelingshoofd Intensieve Zorg in de
kliniek van Mondriaan Ouderen

middenmanagement wilde gaan volgen, zei hij direct ja. “Na het afronden van die opleiding, had ik wel een ‘wat-nu-moment’. Ik had veel geleerd, maar wat ging ik ermee doen? In gesprekken met RVE managers Bea Vanderschuren en Jacquélien Boschker en directeur Sylvia Heijnen kwam ter sprake dat HR bezig was een traineeship voor RVE management op te tuigen. Dat kwam dus precies op het juiste moment.”

“Het traineeship kwam precies op het juiste moment.”

NETWERK UITBREIDEN

Het traineeship duurt twee jaar, acht uur in de week. “De eerste maanden bestaan vooral uit oriënteren. Ik verdiep me nu in de dingen waar je als RVE manager allemaal tegenaan kan lopen en ik werk mee aan lopende projecten. Voor één project schrijf ik de businesscase van idee tot uitwerking en met alle facetten die je tegen kan komen. Dus: welke mensen zijn erbij betrokken, welke samenwerkingen, welke financiële middelen? Dat geeft me veel inzicht in hoe processen lopen en wie je allemaal

nodig hebt om een proces te laten slagen. Om de businesscase te kunnen schrijven moet ik veel mensen opzoeken die meer verstand hebben van bepaalde zaken dan ik. Dat is meteen een leuke manier om mijn netwerk uit te breiden.”

“Het traineeship en mijn ‘normale’ baan als afdelingshoofd zijn een goede combinatie. Maar ik moet goed in de gaten houden dat ik niet te veel hooi op mijn vork neem. Daarom heb ik afgesproken dat een verpleegkundige 1 bepaalde taken van mij kan overnemen als het nodig is. Het zou leuk zijn als ze op die manier ook ziet wat mijn werk als afdelingshoofd inhoudt en ze daar dan misschien ook voor wil gaan.”

VERDIEPING

“Tijdens de opleiding middenmanagement was ik veel bezig met mijn soft skills. Op een prettige manier leiding geven, kijken wat je team nodig heeft. Met de RVE-opleiding zoek ik vooral verdieping in de bedrijfskundige en cijfermatige kant. Sowieso ga ik nog een opleiding volgen en ik mag zelf bepalen welke opleiding dat moet zijn. Daarom ben ik veel in gesprek met andere RVE managers. Veel collega's zeggen: ‘Als ik toen wist wat ik nu weet, had ik het in het begin anders gedaan.’ Dus ik denk nu goed na wat ik ga doen.”

Paul raadt het zijn collega's aan om ook een intern traineeship te volgen als ze die ambitie hebben. “Het mooie is dat ik veel ruimte krijg om binnen de ouderenzorg dingen zelf op te pakken en in te vullen. Eén keer in de twee weken schuif ik aan bij het MT en daar krijg ik het vertrouwen om met zaken aan de slag te gaan. En ik kan ook zelf dingen inbrengen. Ik was binnen het zorgprestatie model iets tegengekomen waar we nog niets mee doen. Ik vertelde dat aan Sylvia Heijnen, kreeg van haar extra informatie en ben nu aan het uitwerken hoe we die zorgprestatie kunnen gaan leveren.” ●

Gezellige voorjaarsmarkt bij Mondriaan in Maastricht

Op dinsdag 8 april was het feest bij Mondriaan Maastricht. De dagbesteding organiseerde een vrolijke voorjaarsmarkt vol kraampjes, creativiteit en ontmoetingen.

Bezoekers konden genieten van stroopwafels, ijs en kleurrijke kraampjes met sieraden, plantjes, lavendelzakjes en zelfgemaakte paasstukjes. Veel producten waren gemaakt door (oud-) patiënten van Mondriaan.

Welkom

Vanaf nu krijgen onze nieuwe collega's dit mooie **welkomstpakket**. Het pakket wordt gemaakt samen met onze dagbestedingsinitiatieven De Brök, De Heihof en Tuin en Kas. Het zit vol verrassingen die passen bij onze ambities op het gebied van duurzaamheid en de Groene GGZ.

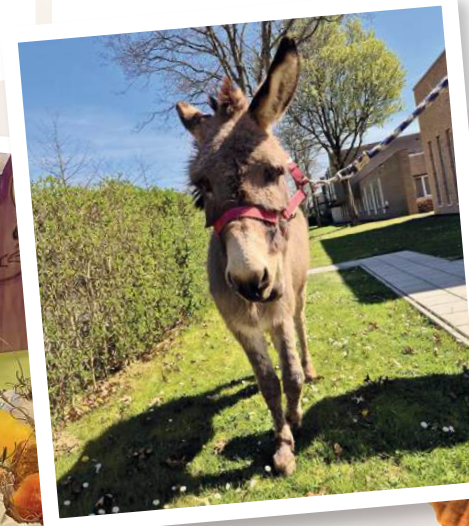

Ouderen van Mondriaan presenteren met trots hun zelfgemaakte paasstukjes en diamond paintings, terwijl patiënten van de houtwerkplaats hun eigen houten creaties verkochten. Ook Regihoeve, een bedrijf dat werkt met ggz-patiënten, was aanwezig met zelfgemaakte houtwerkjes.

Een geliefde activiteit op de markt was het aaien van **Pedro de ezel**. Pedro werd tijdelijk uitgeleend door Boerderij de Grubbe en zorgde voor veel plezier bij de patiënten en bezoekers.

De markt was een groot succes. Het gaf deelnemers de kans om trots te zijn, contact te maken en iets moois te laten zien.

Op naar volgend jaar!

Ontplooij je talent

kom **werken bij**
mondriaan.nl →

Mondriaan

voor geestelijke gezondheid